

Sygn. akt V KK 396/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. S.**

skazanej za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 października 2022 r.

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ka 1469/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach

z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 198/20,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Zawarty w kasacji wniosek obrońcy skaranej P. S. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego wyroku jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może zatem nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

Nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy – badając złożony w imieniu skazanej wniosek – nie stwierdził żadnych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Także obrona nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji podlegającej rozważeniu w ramach postępowania incydentalnego prowadzonego w oparciu o ten ostatni przepis, która potwierdzałaby, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe, w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanej.

Również treść zarzutów kasacji nie prowadzi do niezbitego przekonania o zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia wskazującego na nietrafność wyroku o charakterze prawomocnym, a więc korzystającego z domniemania jego zgodności z prawem. Należy też przypomnieć, że prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację postulował jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]